

TUDI OSAT MI JE DRAG.

(Legenda.)

IVAN PREGELJ.

Grešniki so milosti iskali pred božjim Sodnikom. Stal je med njimi tudi on. Sodnik je dejal: »Opraviči se! Kako si gospodaril s talenti, ki si jih prejel?« »Slabo,« je odgovoril on. »Zakopal si jih?« »Nisem, Gospod! Le preveč si dal! Glej, kakor z osatom mi je bilo. Povsod ga je odveč, dasi ga ne marata ne vol ne konj. O s l o v pa ni povsod. Tako sem gospodaril. Ni bilo ne kamen ne kruh, ne za usta ne za nos.« Gospod je dejal: »Govori takó, da te bom umel!« In on je rekel: »Saj sem rekel, Gospod! Že po očetu sem bil g o d č e v s k i, potem sem še p e s n i k postal.«

Gospod je grešnika opravičil.

In meni je drag tudi osat...

LEGENDA.

IVAN PREGELJ.

Zakaj se mi smilijo marjetice?

K dobremu nebeškemu Očetu so prišli vsi revni, vsi bolni, vsi žalostni. Česar so prosili, dobili so. Bolni je okreval, žalostni se je nasmejal in vdova je našla izgubljeni denar.

Tedaj je videl nebeški Oče otroka, ki je stal daleč in prosil z očmi. »Pridi, dete, prosi!« Otrok se je približal. Drobne ustnice so podrhtevale plaho, drobni prsti so ponujali Očetu neznamenit cvet z livade. »Zahvaljuješ, nedolžno, preden si dar dobilo,« se je oveselil Oče. Dete je prosilo: »Mater mi daj!« In Oče nebeški je zastokal. Ni vedel daru, ni vedel za mater, ki je bila otroka zavrgla...

Zato se mi smilijo marjetice! —

* * *

In spet so bili pred dobrim nebeškim Očetom vsi bolni, vsi žalostni, vsi revni. Prosili so in prejeli svoj dar. Bolni je okreval, žalostni se je nasmejal, vdova je našla izgubljeni denar. Oče nebeški pa je zagledal otroka, ki je od daleč hrepenel z očmi. »Kaj naj ti dam, otrok?« je vprašal Oče. Dete je odgovorilo: »Igraj se z menoj!«

Še danes se deca igra z Gospodom zemlje in nebes.

MLADA BREDA.

JERNEJ STANTÈ.

Dramatična pesem.

5. slika.

(Slavnostna dvorana. Zbor plemičev in plemkinj.)

Putifar (vstopi): Trala, trala, trala,
la-la, la-la!
Odprite se vrata,
pokloni se ljudstvo!
Pozdravite kralja mogočnega,
vseh norcev poglavarja, zvitega Putifarja!

Zbor: Pozdravljen, Putifar!

Putifar: Lepo, lepo ste me pozdravili
in ker ste dolžnost tako sijajno izvršili,
vas vpraša veličanstvo Putifar:
Čemu ste se baš danes zbrali,
odeti v oblačila od draguljev težka,
čemu ste baš nocoj noči strahotni molk
prekinili

s pesmijo gosli in žvenketom cimbala?

Zbor: Kraljice naše, Mlade Brede
slavnostni god obhajamo,
v razkošju divnem rajamo,
in da čim večje bo veselje te noči,
postavili smo prestol okrašen z baržunom
kralju vseh norcev, zvitemu Putifarju.
Tu prestol, tu je žezlo!
Kraljuj nam Putifar!

Putifar: Dovolj, dovolj časti,
o ljudstvo žabousto!
(Sede na prestol.)
Trala, trala, trala
la-la, la-la.

Dvorjani (plešejo v krogu okoli prestola):
Radujmo se življenja,
mladost nebrzdana žari iz nas.

Putifar: Z očesom orla bistrovidega
iščem oko zamaknjeno,
ki je ugledalo v nadzemeljski krasoti
kraljico našo, Mlado Bredo.
Tehtal sem vas
in bili ste blago prelahke teže.
In videl sem,
kako ste s čelom drznim zrli v solnce
nečistniki, piveci krvi človeške,
skrunilci upa materinskega,
ki očem je klical, da z življenjem svojim
operite grehe mrtvih rodov.
Štud in sramota! — kliče Putifar.

In vidim druge:

črne na pol in na pol bele,
ljudstvo nesrečno, ki okrog luči brli,
ko vešče okrog ognja v noči:
iščejo mejo med lučjo in med temino
in hočejo živeti v črti polovičnega mraku.
Štud in sramota! — kliče Putifar.
Glas pravi:
Pojdite in se očiščujte
v plamenu strašnem, ki v temini sveti,
umrite v ognju, da od mrtvih vstanete!
Ne kot doslej: